

॥ श्री ॥

अथ श्री त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत श्री नारायणपंडिताचार्यविरचितः

॥ श्री मध्वविषयः ॥

१२. द्वादशः सर्गः

अत्रानंतस्वांतवेदांतिसिंहे मुष्यव्याभ्यानिस्वने वृंभमाणे ।

सद्यो माधद्वाद्विदंतींद्रभीमे भेजे क्षोभो मायिगोमायुयूथैः ॥ १२.१ ॥

संभूयामी योऽन्यद्वीपिपुर्योः पार्श्वे पापा मंत्रयामासुरुग्राः ।

सासूया भूभूषणे वायुदेवे मूढा यद्ब्रह्म धार्तराष्ट्रांतिके प्राड ॥ १२.२ ॥

सन्मात्सर्यं बद्धमूयेऽशुभानां वाचाऽलोलं कोपि गां धारकस्य ।

मध्ये तेषां नीचनीत्या समानो वाचालोऽलं कोऽपि गांधारकस्य ॥ १२.३ ॥

अेकं तत्त्वं वष्टि मायामयीयं वाक्यैः प्राच्यैरप्यवाच्यं विधत्ते ।

पूर्वाऽपूर्वा हंत दौर्घट्यभूषा चित्रंचित्रं दर्शनाचार्यनीतिः ॥ १२.४ ॥

मर्त्यामर्त्यामर्त्यविद्धिदुपुरोगं विश्वं दृश्यं विप्रचंडालपूर्वम ।

भेदापेतं भेदिमानैः समानैः साधीयः कः साधयेत तामलब्ध्वा ॥ १२.५ ॥

सत्यं सत्यं व्यावहार्यं विधत्ते सर्वं मोहे सर्वनिर्वाहिणी सा ।

ज्ञाने ञ्जते दग्धवस्त्रप्रतीतं पङ्कवे तस्मिंस्तप्तलोहात्तवार्वत ॥ १२.६ ॥

ज्ञानिश्रेष्ठश्रेष्ठ विज्ञानिवर्गे नैर्गुण्यस्थे सांप्रतं नाथभूताः ।
आकंडं मे हंत शृण्वंतु सोऽयं हाहा मायावाद उत्साहमेति ॥ १२.७ ॥

भ्रष्टा भाष्टा न प्रभाष्टप्रभाऽभूत त्रस्ता माहायानिकाद्याश्च यत्र ।
दुर्गं मायावादसत्रं द्विधक्षुः नोपेक्ष्या नस्तत्त्ववादाग्निविद्धा ॥ १२.८ ॥

यं यं प्रापद् भूरिचित्तः प्रदेशं तस्मात्तस्मादागतेरंतरायः ।
प्रत्यज्ञायि व्यक्तमार्येण सोऽपि प्राप्नोत पार्श्वं हि वयं भाग्यहीनाः ॥
१२.९ ॥

प्रश्नः पृष्ठः भंडयते तेन नूनं युक्तां युक्तिं वक्ति यासावभंडयाम ।
वादिप्रातं लभ्येन्नो विशेषाद् आक्षेप्तेति श्रूयते किं नु दुर्मः ॥ १२.१० ॥

प्राच्यं शास्त्रं यत सपादं तु लक्षं वाक्येनैकेनाक्षिपद्धर्ष तीर्थः ।
ईत्थं पांथैर्वर्णीतं शृण्वतः प्राग युष्मान प्रापद् दूयमानं मनो मे ॥ १२.११
॥

वेदव्यासो न्वेष वेदो नु मूर्तो द्विव्या मूर्तिर्यस्य सा सुस्मितस्य ।
तद्दृष्टृणां येति वाणी कृपाणी नूनं मायापक्षमूलं छिनत्ति ॥ १२.१२ ॥

अकिलिष्टं तत्सूत्रभाष्यं बलीयो मानोपेतं का क्षतिर्नस्तथा चेत ।
आस्माकाः केष्येवमुक्त्वा विलम्बाः लम्बासिंधौ दुरसहेऽमभ्ययज्ञः ॥
१२.१३ ॥

तस्य व्याप्तैः शिष्यजलैस्तु गौणैः संसत्सिंधौ शंभयकृद्विभृद्धिः ।
मा गृह्येन विश्वसत्त्वांतराणि क्षेमाप्त्यै नस्तत्र नीतिं विधत् ॥ १२.१४ ॥

गौणैस्तर्कैर्गौणवाक्याभिगुप्तैः गौणीं बुद्धिं वर्धयन्ते नृणां ते ।
हंसानां नो वाग्विघातप्रवीणाः सिंधुं भूयोवारिवर्षैरिवाब्दाः ॥ १२.१५ ॥

आहुत्येन ह्येतद्गुक्त्वा जलु द्राग अते विश्वं प्राप्नुवन्ति प्रकामम ।
अस्मिन्नस्मर्शनापायकाले यद्बल्लोकापायकाले लयापः ॥ १२.१६ ॥

आकर्ष्येत्थं तस्य वाणीमथान्यो मानी तेषां मानिनां चित्तवेत्ता ।
स्वानां चेतो नंदयन् मंदयेताः धृष्टामुच्यैर्वाचमायष्ट कष्टः ॥ १२.१७ ॥

तेजः शंकामात्रतो यद्द विलीनं धिग भीशृणां मानसं मानहीनम ।
अेकांतेन प्राप्ततेजोविलीनं स्थेयो यस्माद् भाति हैयंगवीनम ॥ १२.१८ ॥

येषां विद्यां शांकरि शंकरि नो देवादीनां आध्यतां साधयन्ती ।
शौकीवालं लभ्ययेद् देवपूज्यं तेषामेषां सन्निधौ को विषादः ॥ १२.१९ ॥

यद्यद्वैतं कर्कशैर्गौणतर्कैः रुद्धं साध्यं नैव भात्यस्तु तावत् ।
षट्कर्मज्ञैर्दिव्यमंत्रौषधाढ्यैः अतैर्गुप्तान नो विजेता हि कश्चित् ॥ १२.२० ॥
॥

यद्यप्येवं न ह्युपेक्ष्यो विपक्षः किंतु प्राप्तो नाधुनाऽऽकंडकालः ।
अप्यद्वंद्वस्वात्मबोधप्रतीतैः आचार्यैर्यच्छंभयते शंकराद्यैः ॥ १२.२१ ॥

पारंपर्येणाऽगतं तत्त्वशास्त्रं हंतोत्सन्नं नूतनेनेत्युदीर्य ।
तेषां दोषा वर्णनीया विदग्धैः संतोऽसंतो वाऽपि मध्यस्थलोके ॥ १२.२२
॥

स्वामिप्रायो ब्रह्मवत स्यादवाच्यो मायाशक्त्या सर्वनिर्वाहसिद्धिः ।
ईत्थं नीत्या शास्त्रनीत्येव बाध्यः सर्वो लोकः स्वात्मनो यः परः स्यात्
॥ १२.२३ ॥

ग्रामेग्रामे वार्यतां माननैषां पूर्वपूर्व सामपूर्वरूपायैः ।
संप्राप्तानां मानभंगाय कार्यं ग्रंथाकर्षाद्युधतैरस्मदीयैः ॥ १२.२४ ॥

ईत्याद्येते कार्यमालोच्य काले
चक्रुर्वकाश्चक्रिभक्तप्रतीपम ।
योग्या मंक्तुं तेऽन्यथा स्युः कथं वा
दुःभोग्रांभस्यंधतामिस्रसिंधौ ॥ १२.२५ ॥

प्रत्याकारंवासुदेवद्विषं ते प्राज्ञं मन्यं पुंडरीकामिधानम ।
वादव्याजक्षेपकामाः कुमंत्रात् चक्रुर्यत्तं श्यपीठालयेऽमी ॥ १२.२६ ॥

यद्वत् सिंहं ग्रामसिंहोऽशुचीच्छो हंसं कको यद्वदेवैकदृष्टिः ।

यद्धन्मायी भूरिमायस्तरक्षुं तद्ध विद्धर्द्यमाहास्त मूढः ॥ १२.२७ ॥

अप्यत्पोऽसौ न ह्युपेक्षांभ्रूवे लोलात्मेवादक्षपक्षः पतंगः ।
मध्येनाहो द्रुस्तरेण स्वभावात् तेजोराजराजितेनाग्निनेव ॥ १२.२८ ॥

मानैर्मान्यैर्भासमानोऽसमानैः आक्षिप्यैनं स्वं मतं साधयित्वा ।
प्रीत्यै विषगोरुत्तमप्रीतितीर्थो वेदव्याभ्यां वेदवेदी चकार ॥ १२.२९ ॥

आम्नायं ये पेठुराम्नायपूर्वं प्राप्ता विप्रास्तत्र कौतूहलेन ।
पर्यासीनास्तावदाचार्यवर्यं प्रेक्ष्यं प्रेक्षांच्छिरेऽनेकसंभ्याः ॥ १२.३० ॥

उक्तांगेभ्यः क्कडिकान व्यंजयंतं तत्तन्मात्राव्यंजनादौ प्रवीणम ।
तिस्रोऽवस्थास्तद्गुणैर्भावयंतं देवा दृष्ट्वा ह्यस्मरन् देवदेवम ॥ १२.३१ ॥

आदौ ह्रस्वत्वेन वत्सानुसृत्यां मात्रापादौ वर्तयन् दृश्यमानः ।
दुर्वल्लन्याश्चाग्रपा विवृत्तीः गोविंदश्रीरास गोविंदभक्तः ॥ १२.३२ ॥

मांगल्यांगव्यक्तभावा त्रिलोकीं रंगाङ्गा विस्मयं प्रापयंती ।
दृष्ट्वा न्या मान्यविन्यासपादा रेणे माध्वी सुस्वरा वेदवाणी ॥ १२.३३ ॥

गांभीर्याद्यैर्युक्तमौदार्यकार्यैः
नानानादशलाघ्यमुच्यारणं तत ।

शीक्षाशिक्षालक्षणानां हि लक्ष्यं
मान्यं मन्ये धन्यबुद्धेरतुल्यम् ॥ १२.३४ ॥

काल्पीः कल प्तीर्व्यञ्जनं छांदसीश्च व्यक्तं शाब्दं शास्त्रमुद्भव्यं लूयः ।
स व्याचभ्यावुक्तनैरुक्तमार्गो ज्ञायान ज्योतिर्वेदिनां वेदमित्थम् ॥
१२.३५ ॥

श्रौते व्याच्योच्यारणे चारुणी ते मादृग्देही वार्णयेदस्य को नु ।
वागीशानैर्वाग्विहंगेद्रजवैः भूर्याश्चर्यैर्वर्णिते ये प्रणम्य ॥ १२.३६ ॥

छंदस्सार्थं सार्थमत्रामुनेत्थं प्रोक्तं श्रुत्वा ब्राह्मणा ब्रह्मणेव ।
सर्वे सौम्या विष्णुविज्ञासयाऽमी प्राप्य प्रोचुश्चित्रकायाभिधानम् ॥
१२.३७ ॥

प्राज्यप्रज्ञः प्राज्यया प्रज्ञयाऽसौ हंतावोचन्मंत्रवर्णाभिधेयम् ।
तत्प्रत्यर्थां प्रार्थ्यते वक्तुमेतत् प्राज्ञास्मानिः श्रोतुङामैर्भवांश्च ॥ १२.३८ ॥

एत्युक्तस्तैरेष विस्तारिबुद्धेः प्राप्तुं साम्यं संप्रवृत्तो दुरात्मा ।
हास्योऽत्राभूद् वासुदेवप्रभार्थी यद्धत् पूर्वं पौंड्रको वासुदेवः ॥ १२.३९ ॥

आडादेशाद्दुतरं रादिशब्दं श्रुत्वा नारेत्युक्तवंतं पदं तम् ।
व्याभ्यालौल्यादैतरेयादिसूक्ते पृथ्वीदेवा निंदनीयं निनिंदुः ॥ १२.४० ॥

शार्दूलाभ्यां प्राप्य संभावितः प्राग लोके धूर्तो मायिगोमायुरेषः ।
वादिद्वीपिध्वंसिनं मध्वसिंहं प्राप्तो हीत्थं शब्दशेषो बभूव ॥ १२.४१ ॥

दृष्यामीष्टा शास्त्रविस्पष्ट संज्ञा या स्वीया श्रीः पालिता सद्ब्रविजेन ।
पद्माभ्यासत्सैधवेनाऽहतां तां शुश्रावाग्र्यानंदतीर्थाभ्यपार्थः ॥ १२.४२ ॥

तूर्णं तीर्णादभ्रमार्गोऽथ सार्यः संप्राप्तोऽसौ गोगणैर्भीषयित्वा ।
संयभ्यांतर्गतृकामेन हार्यं संप्राप्तश्रीर्निर्जितं तं षडस ॥ १२.४३ ॥

दुष्टात्माऽसौ भद्रमेकाकिनं यः क्षेप्तुं हेतुः सौभ्यदाभ्यं बभूव ।
हर्यशोऽयं तं न यक्षाम भूयः तोके सन्ने सूकरं डेसरीव ॥ १२.४४ ॥

तस्य त्रासात् पृष्ठतस्तिष्ठतोऽभूत् क्षेमापेक्षी यो जनः प्राग जितोऽपि ।
मध्येऽन्येषां गोततीस्तत्प्रयुक्ताः सोऽधन्विष्युः पंचषैर्गोविशेषैः ॥
१२.४५ ॥

विषणोर्भूयः शोभयद्धिः पदांतं पारंपर्येणैर्यमाणैरवार्यैः ।
गोव्रातैस्तं हारयित्वा न्यगृह्णात् इंभ्यानं सिंधुपं मध्वपार्थः ॥ १२.४६ ॥

आस्तामास्तामेष वो विश्वमोषो रेरे मायावादिचोरा द्रवेत् ।
द्रष्टाद्रष्टा निग्रहीता ध्रुवं वः प्राप्तः कालो द्राग गुहांतं प्रवेष्टुम ॥ १२.४७
॥

तेजो विद्व्यञ्जयद्रस्य लीनं विध्वस्ताऽलं वादिनक्षत्रलक्ष्मीः ।
विश्वव्याप्तं यत तु तदीप्तिमूलं युष्मत्प्रेष्ठं तन्निरस्तं तमश्च ॥ १२.४८ ॥

पूर्वाशामापूर्य विश्वप्रकाशी गोसंदोहैः सप्तविधाभ्यवाहः ।
युष्मानिः डिं नैक्षि देदीप्यतेऽसौ देवः साक्षात् सर्ववित्सर्वदीपः ॥ १२.४९
॥

सर्वाधारं ब्रह्मसंज्ञं विहायो रभ्याकारं शारदेंदीवरात्मम ।
सन्निर्णीतं गुण्यलं शब्दभेदैः मध्वादित्यं संश्रितं कोऽपिधत्ते ॥ १२.५० ॥

विधावतविधावत त्वरितमत्रिवादासुरा-
अदभ्रधिषणाभिधो नरहरिर्हि ञ्ज्वल्यते ।
स युक्तिनभरैः भरैर्भुभरमूर्धुःभाङ्कुरैः विदारयति
दारुणप्रवचनप्रणादोऽप्रियान ॥ १२.५१ ॥

धत्ते इपाण्यनंतान्यपि भुवनपते र्यो हृदाऽप्येक पक्षो दक्षः
सद्भ्योऽभिलेभ्योऽप्यमृतमिह ददौ देवलं यो न मात्रे ।
पक्षिश्रेष्ठोऽपरः सन्नमितमतिपदोऽसंपदे स्यादयं वो मा

दर्पं मायिसर्पा भजतभजत तास्ता गुहा द्राग द्विविधाः ॥ १२.५२ ॥

वेदव्रातसुदर्शनः परिलसत्तर्काभ्यशंभध्वनिः

विभ्राविष्णुपुराण संहतिगदः श्लोकौघशार्ङ्गान्वितः ।
सत्सूत्रेष्वितिहासनंदकचणो मध्वाभ्यनारायणः
प्राप्तो वो निविघ्नक्षया द्रवत हे मायाविदेवद्विषः ॥ १२.५३ ॥

धृति निगदति मायावादिविद्वेष वेषे
शुभजननिकरे स्वारामतोऽस्मात् प्रयातः।
व्यवसदमरधिष्ये प्राग्रवाटामिधाने
गुरुमतिरभिनंदन देवमानंदमूर्तिम् ॥ १२.५४ ॥

॥ धृति श्रीमत्कविकुलतिलक त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत
श्रीनारायणपंडिताचार्यविरचिते श्रीमध्वविषये
आनंदांकिते द्वादशः सर्गः ॥